

„Adassék nékik gyönyörűség”

Angyalcirádás tükrödet
óvtam bár, összetörték.
Gyűjtsd egybe arcod, míg lehet,
anyám: nehéz örökség.

Ezer szilánkja földbe von,
mint élve megrohadtat.
Áldozat voltál, jól tudom,
s kínod örökbe hagyta:

nemcsak belsem harapva él,
de mások ellen élez,
epévé válik a kenyér
számban, mely másnak édes,

szikkadt torkomból elbugyog
a forrásvíz a tiszta.
Fogd fel, hogy én csak én vagyok,
ne táj testembe vissza!

Hisz nem vétettem ellened
olyan hegyóriásnyit,
amikorát ma szenvedek,
ha rám iszonyod ásít.

Hadd lássam inkább a jelen
barázdált- s gyermekarcát.
Ki rabként gyözködtél velem,
te légy most a szabadság.

Vallomás

Él bennem Isten, vagy nem él:
ő vélem egyazon személy.

Remény éleszt, sújtja kín
hajléka – entörvényeim.

Hídlás az Isten, ám nem egy,
itt épül, ott meg tönkremegy.

Dolgom, mulatságom előtt
gyakorta kell keresnem öt:

hisz áldott lesz, ha úgy teszem,
hogy ő együtt mozdul velem.

És rakhatom, rám dől a fal,
ahányszor Isten mást akar.

Jósága nem mindenható,
hűsége nem határtalan.

De asztalánál van helyed,
ha néki rendelem magam.

* Részletek a Szerző költészeti anyagából, amellyel a *Palócföld* 2006-os Mikszáth-pályázatán megosztott 3. helyezést ért el.